

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Kungl. Hofboktr.

N:r 38 (561).

Fredagen den 23 september 1898.

11:te årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lösnr: endast för kompletteringar.)	Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
Barngarderoben	» 3:—				

Maria von Mentzer, född Marelius.

»Ja, hennes högsta vandring går till sjutti eller åtti år», sjunger psalmisten vemodsfullt om människan och förgängligheten af hennes lif, med dessa ord och hvad därpå följer frammanande för vår inre syn typen af en bruten, mot grafven vacklande åldring.

Men de finnas, som med oförminskad kropps- och själskraft bjuda ålderdomen spetsen.

Jag känner en nittiofem-åring, som, då jag sist sporde efter hennes hälsa, fryntligt svarade: »Jag mår som göken, fast jag inte galer.» Jag känner en åttiotvåring, som nyligen skref till en väninna: »Så härligt, att du fått fatt på Ellen Key och kan få tillfälle att tala förtroligt med henne. Om jag kunde få komma i närheten af en kvinna, som känner, tänker, har förmåga till handling, som har erfarenhet och hjärta — jag skulle sitta stum vid hennes sida och bara tiga, lyssna och njuta.» Jag känner en åttioåring, som, då det spelas upp till dans, genomilås som af en elektrisk stöt och förr eller senare ofelbart hamnar ute i balsalen.

Af dessa tre kärnkvinor är den sistnämnda — min nyaste bekantskap — föreståndarinnan för Stockholms äldsta och största dansinstitut, fru *Maria von Mentzer*, som i förra veckan med hög buret hufvud och ungdomlig spänstighet öfverskred den kritiska gränsen mellan sjuttio- och åttioåret.

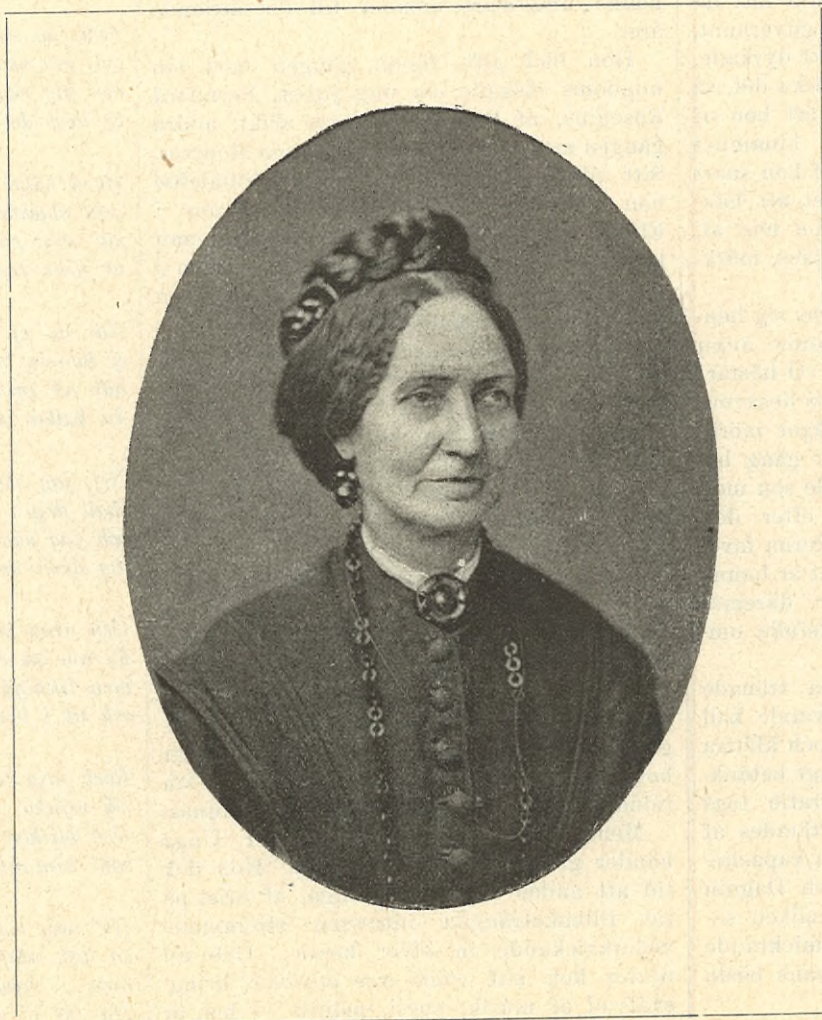
Ej för att själf tråda dansen — öfverflödigt att säga — lämnar den åttioåriga sitt

soffhörn i salongen, lika litet som för att ordna och leda det hela: lektionerna gifvas numera af hennes sonhustru och son, som med berömmelse träd i hennes fotspår. Men åt detaljerna ägnar hon fortfarande en konstnärlig kritik, så mycket mera vaken och effektiv, som hon slipper att bära undervisningens tunga och hetta. Men funnes också icke denna själfåtagna uppgift, skulle

den älskvärda gamla, som beundransvärdt väl följt med sin tid, högst ogärna försaka åsynen af dessa danslystna, dessa »sena tiders barn», hvilkas mor- och farföräldrar samt fäder och mödrar hon själf i flydda dagar invigt i dansens glada konst.

Men ej oblandad njutning bereder henne denna syn. »Hvar äro forna tiders grace och elegans?» frågar hon med en vemodig skakning på sitt aristokratiska hufvud. »Annat var det i min ungdom. Då var dansen *skön konst*. Men så fick man också i veckor bara stå och niga och bocka samt marschera på tå. Och så fanns det något, som hette att 'stå i bräde' — en smula barbariskt, men af ypperlig effekt på motsträfvinga fötter och tår. Man negligerade inte dansen på den tiden.»

Och hennes milda, vackra ögon blicka drömmande framför sig, medan de på pianots ljusbrickor samlade bladen af åttioårsdagens rosor med sin ljufva doft minna om den tid, då hennes konst stod i sitt flor och då hon själf, ung och fager, af ridderliga beundrare kallades »Åkers ros».

De sorgsna bo på ensamhetens höjder,
De lyckliga vid lifvets marknadstorg;

En hvar vill gärna dela våra fröjder,
Men ingen dela vill vår hjärtesor.

M. J. Lermontoff.

Fostrad i öfverflöd, uppväxte Maria Marelius jämte en bror och en syster i lugna och harmoniska förhållanden. Somrarna tillbragte hon på Åkersberg i Roslagen eller på någon annan af hennes fars, brukskamrer Marelius', många egendomar, vintrarna i Stockholm. En informator och en guvernant hade äfven i hufvudstaden barnens undervisning om hand. »Ty,» menade fru Marelius, »pensionslifvet i all ära, men de små lära mycket, som ej är bra, på vägen till och från skolan.»

Enligt tidens sed lades största vikten på franska språket och fina handarbeten. Af sina under uppväxtåren utförda silkesbroderier — somliga riktiga klosterarbeten — har fru von Mentzer ännu kvar en i en plånbok, som tillhört hennes far, infälld *tusenkrönsedel*, där hvarje siffra och bokstaf, ända till de pärlfina orden »Den, som denna sedel efterapar,» etc., äro mästertligt återgifna, samt de med en rosenkrans och orden *Culte de Dieu* ornerade pärmarna till en handskrifven bönbok, på hvars första blad står präntadt med sirliga penndrag: »Skrifven af Marie Ulrique Marelius till Garpenberg den 23 December 1827 i dess 9:de års ålder.»

Ritningen försumrades icke heller. Äfven på detta område utmärkte sig Maria. Till hennes gladaste barndomsminnen hör, att hon en dag dristade sig förära en af sina teckningar till själfva Emilie Höggqvist, hvars barn voro hennes lekkamrater och som till tack begåfvade sin lilla vän med ett ritstift och en påse karameller.

Varmhjärtad och vek, tog Maria lätt intryck af sin omgivning. Sin guvernant, fröken Åberg, som hon svärmiskt dyrkade, imiterade hon, utan att själf märka det, så påfallande i åtbörder och sätt, att hon af de sina fick det skämtsamma binamnet »lilla Åberg». Till det yttre blef hon snart nog åter sig själf; men behofvet att hän- gifva sig, att gå upp i den hon höll af, var fortfarande lika starkt och tyckes, märkligt att omtala, vara så än.

Från barnaåren på landet daterar sig hennes kärlek till djur. Jag hör henne ännu säga med det ömmaste tonfall: »O hästar! O hundar! O kattor!» Släktet *felis* desavouerade hon likväl strax med något mörknande min: en vildkatt hade en gång besvarat en smekning af hennes lille son med de grymmaste klösningar, och efter den dagen ser fru von Mentzer sina forna favoriter med så oblida ögon, som det är henne möjligt. På sina kanariefåglar däremot slösar hon dagligen tusen kärleksfulla omsorger.

Till sina lärarinnors förtviflan tränade hon sig på landet för sitt blifvande kall genom att dansa utför trapporna och klättra upp i träd, hvilket då ansågs långt betänkligare än nu. Hennes vilda gratie togs sedan om hand, tuktades och tämdes af några bland den tidens förnämsta kapaciteter, solodansöserna Smedberg och Daguin samt ballettmästaren Fröberg, hvilken senare om sin lilla elev fällde det smickrande omdömet, att hon var ett af hans bästa »balettämnerna».

Baletten, ja! Nog hägrade den som »en stjärna, en saga, en sång» för det vingfotade barnet. Men kära mor och kära far hade helt andra planer för sin blonda lilla dotter. Dansa fick hon, dansa måste hon: det hörde till uppfostran. Men beträda tiljan — aldrig. Hon behöfde gudskelof ej sörja för sin utkomst. Sin konst skulle hon helga åt familjen.

Och Maria dansade, dansade anglaise och slovanka, menuette och gavotte, dansade eldigt och graciöst som Paludan-Müllers Dione . . .

»Og efter Strengens klang sin Fod hon sætter,
Med Ynde kappes Færdigheden smukt;
En Mængde Entrechats og Pistoletter
I Dandsen falder af som Konstens Frugt.
Hvergang hun vender sig med Pirouetter,
Da følger Øiet neppe Fodens Flugt;

Hun svæver hen og slaar i sine hænder,
Og medens Øiet funkler, Kinder brænder.» —

Jag känner en kvinna, numera till åren, hvars lif vardt ödelagd, emedan hon af sina föräldrar hindrades att blifva dansös. Man, barn, rikedom och lifvets håfvor — intet kunde fylla den olidliga tomheten i hennes bröst. Skapt att »sväfvva, flyga, flykta lätt förbi», vandrar hon nu omkring med tunga, lefnadströtta fjät, »hon ilar ej, hon hvilar ej — hon vandrar.»

Samma öde kunde hafva drabbat Maria. Men så vardt det lyckligtvis ej. Redan vid sexton års ålder fann hon ett utlopp för sin konstnärsträngtan: hon började undervisa i sin konst. Och detta har hulptit henne underbart igenom till det åttionde året.

Hon blef gift, första gången med sin ungdoms älskade, en ung jurist, Bernhard Rosenius, af Dala-Roseniernas släkt, andra gången med handlanden Ludvig von Mentzer. Sitt första, fyraåriga änkestånd framlefde hon hos sin svärfar, prosten Rosenius i Elfdal, nära norska gränsen. Frågar man henne om dessa år, glänsa hennes ögon i tårar. De voro fridfulla och ljufviga som inga andra i hennes lif. Den blide och gudfruktige prosten, som aldrig hördes yttra ett ondt ord till någon, prostinnan, den stolta och siratliga, den af alla förfjäsende, af sin man högt uppburna, i hvars ådror rann kungligt blod, det tysta, välordnade hemmet, den storslagna, allvarsfulla naturen, fyrfotadjuren och fåglarna — det var något efter Marias sinne.

Snart grep dock lifvet hårdhänt tag i den veka. Hvarför vet jag ej, men nog råda alltför ofta oblida makter öfver »det, som drömmer vackrast, och det, som blickar mildast». Hon dansade ej längre för sitt nöje, hon dansade för bröd. Parkettgolfvet blef för henne en *via dolorosa*, där hon sargade sina fötter till blods. Den tiden är bitter för åttioåringen att minnas.

Men mot aftonen klarnade det åter. Unga händer grepo in i hennes värf. Hon fick tid att andas ut. Och många, af brist på tid tillbakaträngda intressen strömmade vederkvickande in öfver henne. Och nu njuter hon sitt *otium cum dignitate*, kringsväfvad af musik, poesi, politik — hon är

ifrig Dreyfusist — samt af minnen, först och sist af minnen.

August Blanche och Vilhelm von Braun, hennes ungdomsvänner, uppvakta henne ridderligt bittida och sent. Emilie Höggqvist och hennes täcka syster Hanna, den till Sibirien förvista, förtälja om och om igen sina romantiska öden, både dem, som hela världen känner till, och dem den icke känner. Hemtraktens prostinna, den ödmjuka beundrarinnan af Rålamb på Sundby, hviskar ifrigt till fru von Mentzers mamma där borta i soffan: »Så och så ska dina flickor ha det, så och så; de bruka det i stora världen, de bruka det på Sundby.» Och Lea Ahlborn, den trofasta gamla vännen, som alltid sade: »Bara jag får det färdigt, som jag nu håller på med, så ska jag sedan hvila mig en vecka,» men som aldrig hann med att hvila sig en dag — nu har hon tid.

Fru von Mentzer har verkat, medan dagen var, hon har älskat och lidit. Och då fruktar man hvarken åttio- eller nittioåret; då fruktar man icke ens själfva döden.

Tora Kjellberg.

Biftra ord.

*I gift och galla vill jag pennan doppa.
Nu vill jag tårar i ditt öga se!
Jag vill dig höra kvida ack och ve!
Thy skall jag giflet på ditt hjärta droppa.*

*Och jag skall glädjas, när det sönderfrätes,
och jag skall skratta gällt åt dina kval,
och jag skall vara kyligt vintersval,
ty med det mått, I mäten, eder mätes.*

*Hvad batar det, att jag alltjämt beskrifver
mitt stackars hjärtas glädje eller sorg,
när som en tiggare du släds mig drifver
ur dina tankars rika kungaborg.*

*När du ej öga äger för min låga,
ej känsla har för glöden däruti,
när all min kärleks glädje eller plåga
du kallar blott och bart för — poesi.*

*Nej, jag skall tala bittra ord, min tunga
skall drypa utaf gift, när dig jag ser,
och jag skall håna dig, och aldrig mer
jag dina mörka ögon skall besjunga.*

*Och dina blickar kan du skänka andra!
Ej om en enda skall jag tigga dig,
men liknöjd skall jag gå min tunga stig
och ut i lifvets ödemarker vandra.*

*Räck mig till afsked dina hvita händer . . .
Så mjuka, så förtjusande och små!
Och blicken den är varm och sommarblå
som himmelen i lyckans sagoländer.*

*Gif mig till minne, innan bort jag drager,
en lock utaf ditt stenkolsblanka hår . . .
men . . . hvad går åt dig? . . . ja, där föll en tår!
Du får ej gråta, fast jag afsked tager.*

Nej, snyfta icke! Sluta upp att kvida!
Blif glad igen!.. Ja, jag var elak nyss,
men ångrar det. Gif en försoningskyss
åt den, som minst af allt kan se dig lida.

Jeremias i Tröstlösa.

”Ungkarlsflickor”.

Konvenansen har länge regerat som allsmäktig suverän. Men vår tid tenderar i alla riktningar mot friare styrelseformer. De gamla passa ej för det nutida livets förändrade förhållanden. Så äfven på detta område. Vi ha att räkna med en ny kvinnlig samhällsmedlem, i England och Amerika benämnd »bachelor girl». Inom parentes sagdt tveka vi något att införa ordet »ungkarlsflicka» i vårt språk, då det måhända skall stöta en och annan af den gamla skolan för hufvudet. Emellertid utgör det en ganska motsvarig beteckning, och vi veta intet lämpligare ord. Nåväl, de gamla lagarna för det passande lämpa sig ej för denna för hvarje dag talrikare samhällsmedlem. Det behöfs nya, friare. Antagligen komma dessa aldrig att skrivas, men de hålla på att skrivas sig själfva — de växa ut för att motsvara behoven, alldeles så som tänder och händer och andra ledamöter vuxit ut i öfverensstämmelse med evolutionsmänniskans behof.

Ungkarlsflickan har vanligen kommit till hufvudstaden för att studera, skriva, måla eller sjunga, hvilket ger vid handen, att hon kommer ur ett bildadt hem, men med små tillgångar. Hon har blifvit uppfostrad i enlighet med de gängse traditionerna om hvad som går an för en ung flicka, och i ett nu befinner hon sig försatt i en liten studio eller kammare uppe i fjärde våningen i en stor hyreskasern, utan annat skyddande »förkläde» än en kvinnlig kamrat vid samma ålder som hon själf, som äfven kommit till staden för att studera och förtjäna.

Om nu dessa flickor skulle vilja försöka tillämpa sina för hemmet och sällskapslivet nhämtade föreställningar om det passande på sitt nuvarande lif, hvad blefve följden? De kretsar, där man lefver sällskapslif, torde ej taga notis om, att två små sparfvar flyttat in i sitt värliga bo. De unga flickorna blifva på ett för dem föga lofvande sätt ignorerade. Hvad nöjen beträffar hänvisas de till sig själfva. De hafva aldrig varit ute ensamma någon afton — följaktligen, när kvällen ändrar den långa arbetsdagen, städa de af sitt rum och sitta kvar inne med ett tappert försök att känna sig andligen vederkvickta genom hvarandras sällskap och någon lättare lektyr. Så går det vecka efter vecka, månad efter månad.

Denna själfålagda ensamhet blir i längden tråkig. Tidningen innehåller annonser i mängd om teatrar, konserter och äfven en del andra nöjen, som kunde erhållas för en obetydlig summa, blott de hade mod att gifva sina förutfattade konventionella meningar respass. De äro förståndiga människor, därför slita de fjättrarna och flyga ut.

»Det är ej möjligt för oss», så resonnera de, »att hålla fast vid det gamla bruket, som ej tillåter en ung flicka att visa sig »ute» utan förkläde. Antingen måste vi dö af att ständigt sitta inne och studera eller

ock kränka vår känsla af det passande. Det senare är att föredraga.»

I samma hus som dessa unga flickor — låt oss antaga att de måla och därjämte förtjäna sitt uppehälle med att illustrera barnböcker — bor en artist, som redan gjort sig ett namn. Hans råd och hjälp vore ovärderliga för dem. De uppvakta honom i hans atelier, och han är villig gifva dem en del upplysningar och vinkar. Men att begära att han skulle besvara sig att komma in i deras lilla studio, där de äta, sofva och arbeta, vore för mycket. De gå helt ödmjukt in till honom, när de vilja fråga honom till råds.

»Men går det an, att en ung flicka går ensam in i en herres atelier?» Denna fråga dryftas en afton vid lampan helt allvarligt af de båda flickorna, sedan den ena af dem tillbragt ett par timmar inne hos artisten, arbetande under hans ledning — en hjälp som gifvits som väntjänst och utan ersättning. »Nej, det är förskräckligt opassande och okvinnligt», anse de båda två. Hvad skulle folk säga?

»Huru i all världen skola vi bära oss åt?» utbrister den ena modfälld. »Konvenansen ger ständigt ett slag i ansiktet åt våra sträfvanden». »Vi få väl gå tillsammans», svarar den andra uppmuntrande, hvarmed saken är afgjord.

Tiden går. De unga målarinnorna ha gjort goda framsteg och kunna betinga högre pris för sitt arbete. Härmed följa förbättrade förhållanden. I stället för att behöfva laga sin mat på ett fotogenkök i en vrå af rummet och äta den i största hast bakom en skärm, af fruktan att öfverraskas af någon besökande, ha de nu råd att äta ute. De ha hört, att i närheten lär finnas en restaurant, där man kan äta sin middag för 75 öre. Tyvärr höra sådana ställen till Bohème-livet, märka de emellertid, och två ensamma unga flickor kunna ej visa sig där. De återvända alltså till sin mer än enkla middagsspisning bakom skärmen i studion.

Ännu en svårighet att lösa. Den ena af kamraterna är bjuden på middag hos några släktingar. Den andra blir därigenom lämnad ensam hemma. Medan hon sitter där och filosoferar i skymningen, knackar det på dörren. Det är vännen-artisten. Detta är en situation, för hvilken en ung dam, uppfostrad enligt de konventionella begreppen om det passande, skulle rygga tillbaka. Men besöket tages på det naturligaste sätt, och med otvungen värdighet och glädtigt behag underhåller ungarflickan sin gäst. Denne å sin sida känner sig ingalunda frestad till närgångenhet. Den unga kvinnans hållning och konversation hålla honom på sin rätta plats, och han visar henne skyldig aktning i fullt ut samma grad, som om hennes mor eller tant vore närvarande.

Här ha vi nyckeln till ett korrekt uppförande i det ännu ej med lagar kringgårdade rike, som är beläget mellan Bohème-landet och sällskapsvärlden — ungarflickans rike. Det lif, hon för, tvingar henne att afvika från en del gällande bruk, men genom inre förfining och kvinnlig takt kan hon skydda sig för att misstänkas eller misstydvas, såväl af sällskapsvärlden å ena sidan som af de manliga och kvinnliga kamraterna å den andra. Det är på henne själf det beror att förlora eller behålla sin kvinnlighet och blygsamhet, det är på hen-

nes karaktär allt beror. Om den tenderar till fullkomning och ej till urartning, är världen vänlig nog att öfverse med ungarflickans nödtvungna lagbrott mot det s. k. passande.

Från kröningshögtidligheterna i Holland.

Bref från Iduns korrespondent.

II.

Volendam den 14 sept. 1898.

Hvad skall man väl skriva om kröningsfesten i Amsterdam? Något som ej är skrivet förut — omöjligt!

Alla tidningar hafva skrivit om allting, och alla människor hafva läst alltsammans.

Jag kan således endast behöfva försäkra Iduns läsare, att det är sant, åtminstone en stor del af det som stått i tidningarna. Naturligtvis inte allt, men det mesta däraf —

Jag skall ändock göra ett försök att skildra ett och annat från dessa dagar, så som de tedde sig för mig.

Vi, min reskamrat och jag, hade, genom vänligt tillmötesgående från svensk-norske generalkonsuln i Amsterdam fått inträdeskort till en klubb, »Groote Club».

Fönstren i klubben vetta ut åt Dam, just midt emot palatset vid kyrkan. Bättre kunde det ej vara. Därifrån sågo vi en del af festligheterna och en hel del folklif på köpet.

Dessutom hafva vi haft den oväntade förmånen att under festligheterna vara inbjudna att bo hos en vän i Haarlem (endast 20 minuters väg från Amsterdam).

O, du storartade holländska gästfrihet! Hvad skall man likna dig vid?

Jag vet hvad du liknar!

Du är lik en tulpan om våren, när den strålar af sol och ljus och värme, och vi äro att likna vid bin, som njuta af dess sötma.

Så är för oss detta hem i Haarlem. Stillhet när vi äro trötta, mat när vi äro hungriga, en port som är öppen för oss dag och natt, en trädgård, som bjuder de täckaste frukter, och först och sist en aldrig tröttnande omtanke för vår trefnad.

Således i Amsterdam god plats att se, och i Haarlem den mest absoluta trefnad och komfort. Hvad kan man önska mera? Jo, nu ville jag önska mig en penna, som kunde skildra så, att den läsande finge del af den känsla jag har af att hafva varit med om en historisk händelse.

Ej något hjälteligt eller förfärande eller tröstlöst som ett krig, ej något världsomhållande som en revolution, men ändock en historisk händelse af enastående art.

Jag ville kunna skildra, huru ett folk med alla sina förhoppningar följt en liten flickas lefnad, sett henne som baby, som liten flicka vid sin faders hand, åkande med sin moder, läsande, lärande, lekande. Huru detta folk uti henne alltid sett och älskat den sista ättlingen af huset Oranien, den sista ättlingen af Wilhelm af Oranien, Hollands befriare. Och hur detta barn, nu en ung flicka på 18 år, förenat alla partier till en gemensam hyllning, som under dessa kröningsdagar genljudit kring hela landet.

Icke alla äro rojalister i Holland. »Men den lilla drottningen tycker jag om,» hörde jag en icke rojalist säga. —

De äro stolta öfver hennes intelligens och viljestyrka och öfver hennes ungdom och hennes fagra yttre.

Första gången jag såg henne var under intåget i Amsterdam. Hon föreföll då nervös, och jag fick intrycket af att hon kände det svårt. Senare försvann alldeles detta intryck.

Hon kom åkande vid sin moders sida, hälsande och bugande oupphörligt — företrädd af musikkåren och regementen och dessutom en för tillfället ordnad ridande hedersvakt, bestående af blomman af Amsterdams köpmannakår.

Vagnen, som hon åkte uti, skulle jag särskildt vilja framhålla. Den var värdig både den unga drottningen och det konstskicklighetens tidevarf, som vi nu lefva uti. Elfenbensvit vagnskorg af den allra läckraste form, uppbyren, om jag minnes rätt, af gyllene änglabarn. Denna vagn hade hon fått af modern.

Af staden Amsterdam hade hon äfven som present fått mottaga en vagn af guld. Den kostade en million gulden, hvilket är lika mycket som en och en half million kronor, och lär vara ful — hvilket är oförlåtligt af en guldvagn, tillverkad i våra dagar. Och dessutom lär den vara så tung, att den omöjliga kan användas, hvilket är nästan ändå värre.

Att hästar, lakejer och kuskar voro ståtliga att se, behöfver jag väl ej säga.

Staden var smyckad till fest på det mest utsökta sätt. Särdeles fint var det lilla vägstycke dekoreradt, som drottningen hade att gå till fots på själfva kröningsdagen, emellan palatset och Nya kyrkan (Nieuwe kerk, som dock är flere hundra år gammal). Emellan lätta, smäckra, vitmålade stänger var som tak utspändt ett nät, skiftande i grönt, i blått, i violett.

Därunder vandrade den unga drottningen till kyrkan, där hon aflade sin ed till det holländska folket. Hennes rena väljudande stämma och tydliga uttal lära hafva verkat mycket gripande på åhörarna.

Då hon återkom till slottet, var det vackert att se henne från balkongen hälsa sitt folk med viftningar och bugningar i oändlighet, allt under folkets stormande jubel. Till sist gjorde hon tre mycket djupa och ceremoniösa nigningar för folket, klädd som hon var i hela sin kröningsståt. Det såg mycket ungdomligt och mycket bra ut.

Vackert var ock att se, huru solen, som förut dolt sig i moln, lyste fram, just som drottningen begaf sig till kyrkan.

Det kallas här Oraniezon — det är Oranie-sol — och det säges att vid alla högtidliga tillfällen inom huset Oranien lyser solen fram just i det mest betydelsefulla ögonblicket. —

Folklifvet i Amsterdam är något alldeles för sig. Ett sådant väsen har jag aldrig kunnat tänka mig.

Vi gingo ut en afton för att se illuminationen tillsammans med några holländska konstnärer, och vi gingo oförfäradt in bland mängden.

Där gick lifligt till! Dans, där så var möjligt, midt på gatan. Gåsmarsch i långa rader med lösnäsor och musik eller sång. Långdans med skrik och skräk. En hel mängd voro försedda med påfågelsfjädrar, med hvilka de helt ogeneradt sopade en i

ansiktet. Andra hade hoprullade pappersremсор, hvilka de kastade ut i mängden. Andra åter sålde påfågelsfjädrar och pappersremсор, och dessa skreko allra värst. Alla roade sig, men ingen tycktes tänka på att göra den andra något för när.

Voro icke till och med folkskoleflickorna, klädda i lätt igenkännliga hvita mössor, ute i ett långt tåg, sjungande och hojtande.

Våra konstnärer hade emellertid en beundransvärd förmåga att slingra sig och oss igenom folkmängden. Vi gjorde en ordentlig rundtur genom Ghetton, Amsterdams judekvarter, där det äfven var full illumination. Judarna äro mycket tillgifna huset Oranien. Vi sågo alla dessa tusentals judebarn, allt detta lif och stim på gatorna, hvilket allt påminde ganska lifligt om East End i London, dock med den ganska väsentliga skillnaden, att man här kan gå öfverallt utan den ringaste fara. Dessutom är ju East End ej ett judekvarter —

Därefter gingo vi till »Arti et Amicitiae», en holländsk konstnärsförening, där vi fingo något att dricka och litet hvila — för att sedan söka oss fram till järnvägsstationen.

Hur ljufligt var det ej att återvända till Haarlem, där luften var ren och damfri och allting tyst och stilla.

Dagen därefter sågo vi det historiska festtåget, hvilket dock verkligen ej var mycket att se.

Då var det festtåg, jag sedan såg i Noordwijk vid hafvet, betydligt muntrare. Jag måste anteckna, att det regnat hela morgonen, men att solen lyste fram från en kulen himmel, just som tåget passerade.

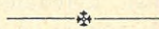
Det var ej något historiskt tåg. Mycket mera praktiskt än så! Det var ett reklam-tåg. Kolossala vagnar och å vagnarna reklam för hvarjehanda.

Ett tryckeri med press och arbetare var i full gång, och orangefärgade tryckerialster utkastades bland allmänheten. Bagare stodo med uppkafade armar och knådade sina degar, medan riktig rök bolmade ut genom skorstenen.

Blomsterodlingen var icke heller förglömd. Fiskare i en vanlig båt rodde energiskt med årorna i luften. Jättecigarrlådor vandrade omkring af sig själfva... med mera af samma enkla och muntrande sort.

Folkets jubel öfverallt — gula mössor och orangefärgade rosetter — mycken vänlighet rönt af nya vänner — en myckenhet af tafior och konst — se där de intryck jag medfört från några dagars vistelse i Amsterdam!

O. A—g.

Vid västerhafvet.

Stämmningsbild från bohuslänska skärgården.

Af Kurt Belfrage.

Det är min första dag vid västerhafvet. Jag skyndar upp ur sängen och drager upp min gardin. Strålande klarblå sommarhimmel och nedanför mina fönster hafvet, västerhafvet i fullaste fägring. Raskt gör jag min toalett och skyndar ned till stranden, där jag ställer mig på en klippa och i fulla drag andas in de friska stärkande hafsvindarna. Jag känner mig så

lätt till sinnes, så lugn och trygg, det är en sådan hvila att stå här och bara njuta af ljus och rymd, af det oförläpiga skådespel hafvet en skön sommarmorgon erbjuder. Längre står jag kvar, försjunken i tankar och drömmier, men så kommer jag att kasta en blick nedåt båtbyggarna, där de stora präktiga kosterbåtarna, fullriggade och med vimplar i topparna, ligga redo att föra badgästerna ut på skummande haf, och då sliter jag mig lös från de fagra drömmar, anblicken af västerhafvet gifvit mig, skyndar in i den rymliga restauranten, där redan väl hundratals människor äro före mig, och förtär med strykande aptit min frukost.

Så bär det af ned till båtbyggarna, »Bele» hissar flagg, jag stiger ombord, och så äro vi redo att gifva oss ut till hafs. Med fart plöjer »Bele» vågorna, skummet fräser kring bogen, och böljesvalet stänker upp mot mig alltsomoftast.

Hvad denna första seglats är härlig! Jag vänder mig om, och genast upprullas för mig en västkustbild af det mest tilltalande slag. Det är det lilla täcka Fiskebäckskil med sina små pittoreska fiskarstugor, terrassformigt lägrade uppefter slutningen från sjön mellan skyddande bergsklippor. Nere vid hamnen flaggar det öfverallt från alla badhusbyggnaderna, och på strandpromenaden vimlar det af människor, som förläna lif och omväxling åt denna ljusa sommartafila. Ser jag till vänster, har jag det lilla idylliska Kristineberg med sina hafsakvarier och zoologiska station, en förtjusande sommarbostad för unga vetenskapsmän, där de helt säkert med lif och lust kunna idka sitt arbete.

Framför mig ligger Lysekil med villor och flaggsmyckade, ståtliga badhusbyggnader, en modern västkustbild, som vida skiljer sig från de öfriga. Till höger har jag den oförgätligt sköna Gullmarsfjorden med sina mångskiftande tafior, af hvilka Smörkullen är en bland de fagreste. Nu hägrade den dock endast dunkelt för mig bort i fjärran, denna underbara bergsklippa med sina märkliga formationer och sitt vildt romantiska läge.

Men Gullmarsfjorden skall du se en afton, så som jag sedan gjorde det, när solen sprider sina underliga dagrar och färgtoner ut öfver klippor och skär, då först kan du riktigt tjusas af den. Segla där en stjärnklar natt, när det stora hafvet har gått till hvila, när allt omkring dig är stilla, se dessa kala klippor, denna dystra blekgrå bergmassa då, och du skall sällan finna en mera underbart gripande syn, en mera storlaget verkande tafila. Du skall då känna något af denna naturens stora hälgdagsstämning, som du annars endast plägar känna uppe i högfjällens värld, i den eviga snöns regioner.

Här inåt Gullmarsfjorden har du ock den för sin sköna natur bekanta passagen »strömmarne», där den bohuslänska skärgården, så rik på skiftande naturscenerier och färgspel, till din förvåning aflagt sin dystra storslagenhet och i stället anlagt en dräkt helt leende och mild, med ljusa löfskogar, grönskande ångar, yppiga dalgångar och näpna små stugor, pittoreskt framskymtande i halfskymning under de öfverhängande björkarna, som för dem susa sina underbara sånger och sagor. Och så strömmarne, som lekfullt likt ett silfverband slingra sig fram genom landskapet. Här i närheten

ha vi ock Dragsmarks lilla vackert belägna kyrka, och därinvid i den mest romantiska natur drömde fordomtima under klosterhvalfvens skugga Axel och Valborg om sin kärlek.

Men »Bele» styr kurs utåt. Nu är jag ute i det yttersta hafsbandet. Hvilken storlagen anblick hafvet företer här! Öfverallt ser jag bränningar, längs klippbandet en mur af skum, och trotsiga vågor komma nu mäktigt brusande emot oss. Vattenhvirfveln sjuder och öppnar sin fann för att förgöra oss, ned i grunden bär det och så upp igen. Ja, så vill jag se hafvet, skummande, stormande, majestätiskt, så gör det ett outplånligt gripande intryck.

Hej, hvad det tar i segeln! Skeppargossen Henrik, en ljuslockig pilt med pigga ögon, småler belåtet, så tycker han om hafvet; de salta hafsvidarne stärka och lifva, de göra sinnet friskt och lätt; jag förstår så väl, att ett lif här ute på hafvet måste fostra härdade, dådkraftiga män med på en gång ljusa sinnen och lugnt allvar, det allvar, som den hårda striden med naturens makter framkallar.

Vi äro vid det yttersta skäret, här vill jag lägga till och njuta. Jag hoppar i land och skyndar bort till den yttersta udden, och där lägger jag mig raklång och låter hafvets salta flåktar stryka öfver mig. Och jag ser och drömmer. Öfver mig strålande sommarhimmel och rundt omkring mig, så långt ögat förmår att se, det oändliga hafvet.

Det är ett färgspel så förtrollande, med så många skiftande nyanser, att ögat ej kan uppfatta dem, pennan ej måla dem alla. Trotsigt lekfullt kommer en våg och slår upp mot klippan, ser sådan bränning, det skummar och fräser, det sjuder i hafvet, åter kommer en våg och åter en bränning, ännu grannare än den förra; öfver mitt hufvud flyga skriande några måsar, pilsnabbt skjuta de fart genom rymden, så dyka de ned i hafsbyrnet och komma åter blixtnabbt upp med sitt byte. De bilda det enda afbrottet i stillheten och ensamheten omkring mig, stillheten, som här är så mycket större, så mycket mera gripande genom vågornas dofva slag mot klippållan. Långt bort i fjärran ser jag konturerna af några fiskarbåtar, små hvita streck, som afteckna sig mot den blåa himlarymden.

Hvad detta skådespel är oförgätligt skönt, hvad jag älskar detta haf med sina tusentals skiftande scenerier, med sin rikt växlande djur- och växtvärld, som gör intrycket så lifligt och gladt. Hvad jag älskar det, antingen jag som nu ser det med storartade, mäktiga bränningar, som tjusa skönhetssinnet och på samma gång komma människan att hissna af rädsla vid tanken på egen litenhet, på egen vanmakt, eller då jag ser det, i stillhet glittrande för den dalande solen, sjunga sin melodiska, smäktande vaggsång. Och denna härdade, trefna befolkning, utkastad på kala klippor och skär med det oändliga hafvet som enda sällskap, hvad man måste värdera och tilltalas af dem. Sträfva på ytan och hårda som granithällarne, på hvilka de timrat sin stuga, men innerst, när man lär känna dem, trofasta och redbara, begåfvade med den karaktärens skönhet, som är bättre än allt glitterguld.

Hur länge jag låg här, försjunken i mina drömmar, vet jag ej, men länge var det, jag kände en aldrig förut anad sinnets frid, på samma gång det sjöd inom mig af verk-

samhetslust, af ifver att strida och segra i den stora lifskampen. Framåt skulle jag gå, denna dag vid västerhafvet hade gifvit mig kraft. Men nu måste jag resa på mig och styra kosan hemåt, det var middags-tid. En sista afskedsblick på hafvet, dock ej för alltid, nej, hitut skulle jag styra färden mer än en gång, och så gick jag åter öfver berghällarne ner till »Bele», som väntade mig. Jag lutade mig bekvämt bakåt i båten, svepte om mig min resfält för att skydda mig för saltstänket, och så styrde vi ut från land med Fiskebäckskil som mål. Så fort det gick, men hafvet har en underbar tjustningskraft, som gör, att man aldrig tröttnar på det. Det kan aldrig blifva enformigt här vid västerhafvet för den, som förstår naturens skönhet.

Redan fara vi förbi Lysekil och få närmare taga i skärskådande alla de vackra villorna utmed stranden vid Kyrkviken och på berget. Från musikpaviljongen ljuda de härliga, men smärtfyllda tonerna af intermezzot ur »Cavalleria». Så ljuder nog här vid västkusten mången gång en underström af smärtfyllda molltoner, när hafvet, det giriga, mäktiga, ombytliga hafvet söker offer och sluter i sin rasande fann make eller söner, som på sjön lefva sitt härliga, fria, men sträfsamma lif. I dur, med en underklang af moll, gå tonerna från maka och käresta, när maken och fästmannen draga ut att söka fånga den ostadiga lyckan på hafvet, i moll vibrera de ångestfullt, när i höstlig timme västanstormen rasar och de vilda vågorna, milsvidt dånande, bryta mot klipporna och nedstörta.

Men när våren kommer och med dem de älskade, då klinga jublande durtoner dem till mötes från hustru och barn eller från den älskande ungmön, som nu drömmer om en egen hydda vid sin kärastes sida. Sådant är lifvet, dur och moll i ständig växling. Men därpå tänkte ej nu de brokiga människoskarorna på stranden, som här lefva sitt glada, lysande sommarlif. Och snart hörde jag på afstånd en bländande, liffull Straussmelodi. Äfven jag glömde molltonerna, de stämde illa öfverens med denna solklara, fagra sommardag.

Nu seglade vi förbi bassängholmen, på det lilla utsiktstornet däruppe flaggade det, och vid bryggan landade just badbåten, fullsatt med glada, hurtiga ungdomar, som lockats af hafvets trolska sånger och nu ville kasta sig i dess fann för att söka hälsa och styrka till kropp och själ. Foc-ken halades ner, »Bele» låg förtöjd vid bryggan, och min seglats var slut, min första minnesrika färd på västerhafvet. Vid strålande lynne och med god aptit trädde jag till middagsbordet. Här var det ett surr och ett stim af människor, men det verkade på mig som ett behagligt afbrott mot stillheten förut.

Efter middagen gick jag ut på strandpromenaden och satte mig på en klippåll tätt utmed hafvet för att anteckna förmiddagens färd. Här var nu så mildt och skönt, det hade lugnat på betydligt, och man spådde stiltje framemot aftonen. Snart såg jag emellertid den ena kosterbåten efter den andra segla ut från bryggan och styra kurs än utåt hafvet, än inåt Gullmarsfjorden, litet senare foro fiskebåtar ut och lägrade sig ett stycke från stränderna, det hela bildade en stämmningsfull och vacker tafla, förhöjd som den var

af de omgifvande klippornas guldgula och röda färgtoner. När solen började dala, gåfvo, vi oss också ut ett helt sällskap med fiskedon och oljekläder, sakta styrde vi kurs inåt Gullmarsfjorden och lägrade oss helt nära en tvärbrant bergsklippa. Där fälldes ankaret, fiskedonen togos fram, oljekläderna sattes på och nu förbidade vi otåligt det första nappet. Det lät ej heller så länge vänta på sig, ty snart drog en af oss upp en fet, treflig rödspotta, som sedan efterföljdes af skäddor, små sprattlande, glänsande hvitlingar, ja till och med af ett par torskar, blåstrålar och några löjligt fula ulkar.

Men timmarne gå, solen har gått ned och kastar nu ett bländande skimmer öfver klippor och holmar, skären därute i hafsbandet glänsa af guld. Ankaret drages upp, vinden har mojnät af, och sakta, nästan ljudlöst glida vi fram, under det fiskarpojken med klar röst fram i fören sjunger en gammal, stämmningsfull folkvisa för oss. Så stilla och fridfullt det är, melodiskt söfvande skvalpar vattnet mot den lilla båtens sidor, vågorna krusas nästan omärkligt, vi sitta drömmande och stirra i vattnet, där några röda maneter värdigt simma af och an. Då med ens spritta vi till, en liten näpen tärna har slagit ned i sjön tätt intill oss och sväfvat nu graciöst bort med sitt byte.

När vi kommit i land och superat, satte vi oss på badhusverandan. Hvad det är hänförande vackert i kväll, ett haf, som gått till hvila, omkransadt af bisarra, hårda klippformationer i dystra, blekgråa färger, hvilka afteckna sig mot en praktfull, rödviolett aftonhimmel. Det är svårt att slita sig härifrån, men nu falla skuggorna mörka, hemlighetsfulla, en enda sista glänsande stråle förgyller himlafästet, så blir allt liksom färglöst, klippbanden ha blifvit kolsvarta, hafvet har mist sin trolska aftonbelysning, det skimrande färgspelet är slut. Skådespelet börjar blifva hemskt. Öfverallt råder lugn, tystnad, tillitsfull frid både hos människor och ting, men denna tystnad verkar tryckande ödslig. Nu börjar nattvinden susa öfver hafvet. Då först reser jag på mig och vandrar tankfull hem i den sena natten.

Min första dag vid västerhafvet är slut, men den står outplånligt inristad i minnet. Alla de växlande stämningar och intryck, jag haft i dag, dallra ännu i mitt inre, tonerna från hafvet, som så förstätt allt tjusa och gripa mig, ljuda än likt smältande eolstoner för mitt öra. Hvad det är härligt vid västerhafvet! Är du trött, behöfver du hvila eller vederkvickelse för kropp eller själ, res då hit, och du skall ej ångra det, nej, du skall helt visst liksom jag med oemotståndlig makt gripas af västerhafvets underbara, trolska tjustningskraft!

*—

Kvartalsprenumeranter

å Idun och Iduns Modetidning erinras om nödvändigheten att nu ofördrojligen förnya prenumerationen för det stundande oktoberkvartalet, på det intet afbrott i expeditionen må behöfva förekomma.

*—

Stockholmska bostäder.

Några reflexioner i flyttningstiden.

För Idun af Bell.

(Forts. o. slut.)

Jag började med att säga, det uppfyllandet af mina önsknings: väl konditionerade småvåningar med lämpliga utrymmen, skulle komma att minska det utrymme, som tillmättes mindre hyreslägenheter. Jag har sökt framställa, hvilka tillägg och hvilka reformer äro af nöden. Otvifvelaktigt har jag därvid förbisett och lämnat utan anmärkning mycket, som andra husmödrar tycka vore fullt lika viktigt, men jag har dock sökt nämna de allmännast förekommande missförhållandena, fast, jag erkänner det, jag gjort det med föga hopp att något skall vinnas därigenom. Ifall hyresgäster *allmänt* började framställa kraf på ökad utrymme, skulle dock kanhända byggherrarna slutligen lyssna därpå. Hygien talas nu om sent och bittida öfverallt och vid alla tillfällen; bakterier och baciller lära vi oss frukta i allt vi röra vid. Om vi för att skydda oss, såvidt vi kunna det, äfven på de våningar, inom hvilka vi reda våra hem, skulle uppställa fordringar, att de innehölle nödortfuga utrymmen, kan väl då ej detta sägas vara öfverdrifna pretentioner. Utan att vi ha det rent, damfritt och luftigt inom hemmen, hjälpa inga yttre skyddsmedel, vi må taga oss till vara huru vi vilja.

Byggnadsverksamheten i Stockholm är nu liflig och rumbrist (tre à fyra-rums-våningar) råder, alltså komma många fortast görligt att flytta in i nyss färdigblifna hus. Sådana bostäder äro nog ej så farliga som många tro. Flyttar man in vid flyttningstiden, bör fukten vara borta i början af december, d. v. s. under förutsättning af ett oafåtligt aktgifvande alltifrån det ögonblick inflyttning sker. Dagens lösen i ett hem i en sådan våning vare: elda och vädra, elda och vädra! Gör man detta, är fukten snart uttorkad. Under natten skall hvarje skåp och garderobsdörr ställas upp, alla spjäll och kakelugnsluckor lämnas öppna. Ingen sak får läggas eller ställas *tätt* intill en murvägg, ingen tafla slås upp på en sådan. Stål- och järnsaker särskildt böra läggas på det mest torra stället, där ock salt, socker och det torra brödet böra ha sin plats.

Är man sålunda oförtrutet på sin vakt under de första sex veckorna och under samma tidrymd ej snålar på bränslet, kan man sedan med tämligt lugn se tiden an, men får dock visst icke ett ögonblick glömma, att man bor i ett nytt hus. En eller annan skarp frostnatt gör god nytta, ty genom frosten förgår fukten i murarnes yttre. Slår man sig däremot till ro, stänger igen rum och skåp, icke passar på att öppna fönstren i kök och domestikrum, då tjänarne ej äro inne, ej ställer upp fönster och ventiler många gånger om dagen och därtill är rädd om veden och ifrig att skjuta spjället, då är man ohjälpligen hemfallen åt allt ondt, som kan uppkomma genom fukt i murarne.

Jag går så långt, att jag hellre genast flyttar in, då huset är färdigt, och sköter om min bostad så godt jag förmår, än flyttar efter hyresgäster, som ej förstätt att mota faran. Den som disponerar flere rum och kan vädra och därunder afstånga ett

rum om sänder, kan gärna våga sig på att bo som förste hyresgäst i ett nytt hus, de åter, som endast ha ett rum och i detta lindebarn och små barn och i detta enda rum skola tvätta, koka, torka barnkläder o. a., för dem är fara af ohälsa för lifvet stor, om ej klok omtanke och stor ordning på allt sätt söka afvärja fuktens ökande och härjning.

Skulle det måntro duga att lösa problemet om de ljudförande trossbottnarne på det sätt, att i stället för att en familj nu har t. ex. sammanhängande sex rum och kök, våningen skures midt itu och den ena hälften så att säga ställdes på den andra. Större omsorg skulle i sådant fall endast behöfva ägnas hvarannan trossbotten, ty enligt denna anordning skulle man ha sina egna sofrum och kök ofvanpå dagrummen och under sig en annan familjs sofrum och kök. Det mot köket i öfre våningen svarande rummet blefve tambur, trapprum, hall eller hvad helst man ville nämna det, och rummen förbundnes genom en spiraltrappa. Ett fyravåningshus med tvänne hushåll i hvar förstuga bebos sålunda nu af åtta familjer. För att få samma inkomst utan väsentligt höjda hyror, skulle ett sådant hus i stället få lof att ordnas för tre eller fyra hushåll i hvarannan förstuga, hvart och ett hushåll disponerande rum i de två öfver hvarandra liggande våningarna och dessa i kommunikation med hvarann, inom våningarna exempelvis medels det slags trappor, som man ser i en del butiker. De båda sidovåningarnas kök komme att på öffigt sätt ligga mot gården, under det att köken i de mellanliggande våningarna, för att erhålla dager, måste förläggas mot gatan.

Är det manne förenligt med svenska vanor att bo på sådant sätt, och är projektet sådant att det kan realiseras? En bestämd fördel skulle vinnas genom den större afskiljdhet hvar familj kunde åtnjuta. Man behöfde ej riskera att oupphörligt störas af pianospel från våningarna under och öfver. Under sjukdom blefve ju förhållandet detsamma som nu, då den ena våningens sofrum komme att gränsa intill den andras dagrum, men under en sjukdom blir ju allt inom ett hem så uppoch nedvändt, att man nog funne sig i att taga ett af de ej till sofrum afsedda rummen åt den sjuka, om genom en så ringa uppoffring sjuklingen kunde tillförsäkras ro och befrielse från öronpinande eller åtminstone störande musik från grannarnes hem.

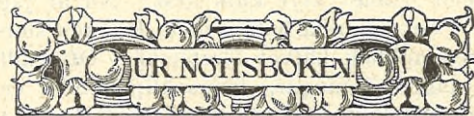
Hvar och en är ju i sin fulla rätt att inom sin med dryg hyra betalda våning lefva, röra sig och hafva sin varelse, men mot vår vilja förnärma vi nu därunder ofta andra i deras lika så goda rätt: att i eget hem efter eget sinne njuta hemmets ro och trefnad samt ostördt lugn under tankearbetet.

“Familjemeddelanden”.

Under rubriken »Familjemeddelanden» ha vi anslagit en bestämd plats på andra sidan i vår annonsbilaga för s. k. legala annonser och för dem fastställt ett pris, som rätt mycket understiger vårt annans beräknade annonspris, eller för födelse-, förlofnings- och vigselannons kr. 1: 50 samt för dödsannons inom ram kr. 5: — ett pris som måste betraktas som synnerligen mode-

rat, då hänsyn tages till vår upplagas ovanliga storlek och den jämna och utbredda spridning till kännagifvandet därigenom erhåller.

Redaktionen af Idun.

En kvinnoorden till kejsarinnan Elisabeths minne har kejsaren af Österrike stiftat i samband med högtidigheterna vid den olyckliga furstinnans likbegångelse. Orden skall heta »Elisabeth-orden» och hafva tre klasser samt utdelas till kvinnor, gifta och ogifta, som gjort sig förtjänta på det religiösa, humana och filantropiska området. Hofdamen grefvinna Szatary har fått storkorset af denna orden för sina tjänster hos kejsarinnan i hennes dödsstund.

Den gamla hyllas. Hyllad på födelsedagen blef den 17 dennes fru *Louise Flodin*, bokförläggaren Sigfrid Flodins maka, som då fyllde 70 år. Minnesgåfvor, blommor, bref och telegram ingingo från skilda håll. Styrelsen för det ännu florerande sällskapet L. W., som på sin tid stiftades af hr och fru Flodin jämte åtskilliga författare och författarinnor m. fl., i syfte att afhjälpa den då rådande bristen på sällskap, i hvilka damer kunde deltaga, uppvaktade fru Flodin, sällskapets hedersledamot, med en smakfullt textad och målrad adress, undertecknad af styrelsens samtliga medlemmar. Dagen firades egentligen mera enskildt, men ändock infunno sig på aftnen ett 50-tal af familjens umgängesvänner för att bringa den afhållna 70-åringen sin hjärtliga hyllning.

Idun meddelade redan i sin årgång 1890 fru Louise Flodins bild och lefnadsteckning.

K. M. Lundbergs nya affärspalatset vid Stureplan öppnades i går. Enstående i sitt slag i landet, är detta affärshus beträffande ändamålsenlig inredning och gedigen utstyrelse fullt jämförligt med de mest framstående inom samma bransch i utlandet. Dessa egenskaper skola i förening med den reela behandling och de utmärkta varor, man alltid varit van att finna inom K. M. Lundbergs affärs-etablissement, ej blott draga alla gamla kunder till det nya affärspalatset, utan dityföra många, många flere. Vi skola i ett följande nummer lämna en utförligare skildring öfver det nya affärshuset, af hvars sju våningar, källarvåningen inberäknad, hr Lundberg disponerar ej mindre än sex för affärens räkning.

Kungl. teaterns invigning.

Ändtligen hade då efter långa års väntan den dag randats, då till hufvudstadens musikalskande publik en ny och tidsenlig operabyggnad kunde öfverlämnas. Måndagen den 19 september 1898 skall för framtiden stå som en märkesdag i den svenska tonkonstens historia. Och den högtidlighet, med hvilken detta nya tidsskede inleddes var, om den ock delvis företedde en viss långrandighet, af särdeles anslående art.

Redan den vackra vestibulen med den ståtliga trappuppgången gifver en försmak af den prakt, som sedermera möter teaterbesökaren inne i den af guld prunkande salongen med sin breda parkett och sina trenne djupa rader, med sin färgrika, konstnärligt målade plafond — af Victor Andrén, som bekant Iduns artistiske rådgifvare och medarbetare — samt sitt praktfulla proscenium. Vi sakna emellertid utrymme att ingå i någon mer eller mindre detaljerad skildring af teaterbyggnadens inre eller yttre; den har ock redan utförligt beskrifvits i dagspressen. Dock vilja vi som vår åsikt uttala,

att teaterbyggnaden, såväl hvad ändamålsenlig inredning som konstnärlig utsmyckning beträffar, länder sin skapare, arkitekten A. Anderberg, till stor berömmelse. Anmärkningar i den ena eller andra riktningen kunna väl göras — och hvilket mänskligt verk är fullkomligt? — men bristerna öfverskylas mer än väl af det helas förtjänster. Akustiken, så viktig i en operasalong, tyckes också vara god; åtminstone föreföll den på parkett alldeles förträfflig. — Men nu några ord om inledningsföreställningen!

Salongen fylldes i god tid af en högtidsklädd publik, hvaribland märktes ett stort antal inbjudna personer i mer eller mindre framskjuten samhällsställning. Svarta frackar och eleganta damtoaletter i alla färger bildade en behaglig omväxling, och en särdeles animerad stämning var helt naturligt rådande. Så snart konungen, åtföljd af kronprinsen samt prinsarne Carl och Eugen, inträdde i den vackra kungliga logen till höger i prosceniet, uppspelade hofkapellet kungssången, som af publiken afhördes stående, hvar efter öfverståthållaren baron Tamm som ordförande i Teaterbyggnadskonsortiets styrelse, hvars ledamöter hade sin plats i avantscenen midt emot den k. logen, utbragte ett fyrfaldigt lefve för konungen.

Riddån gick upp och invigningskantaten följde under ledning af förste hofkapellmästaren Nordqvist. Komponerad för soli, kör och orkester af prof. Ivar Hallström till text af prof. C. R. Nyblom, innehåller denna kantat flere förträffliga pointer, särskildt solonumren, och var på det hela taget af en festlig och anslående verkan. Den väckte också lifligt bifall, hvaraf en del rättvisligen ägnades åt de medverkande, särskildt fru Östberg samt hrr Lundqvist och Ödmann.

Programmet, vid hvars uppgörande den ledande tanken tydligen varit att pietetsfullt erinra om ett par heroer på den forna svenska operadiktningens område, upptog sedan A. F. Lindblads opera-comique »Frondeörerna» och scener ur F. Berwalds stora romantiska opera »Estrella de Soria». Den förra föreföll skäligen antikerad och var betydligt långträdig. Intresset knöt sig hufvudsakligen till hr Elmlads och fru Lindens utförande af klädeshandlare Mathieus och hans sons roller. »Estrella de Soria» var i musikaliskt hänseende vida intressantare — uvertyren bl. a. är ju ståtlig — men dylika löskyckta scener förmå naturligtvis ej fångsla intresset i samma grad som en sammanhängande opera. Fru Östberg hade här tillfälle att briljera med sin öfverlägsna och säkra sångkonst i en mycket fordrande koloraturaria, för hvars utförande hon skördade det lifligaste bifall. Sådant kom äfven hr Ödmann till del. Båda operorna, af hvilka den förra leddes af hr Henneberg, den senare af hr Nordqvist, hade att uppvisa vackra balettnummer. De voro för öfrigt förträffligt iscensatta af förste regissören hr Elmlad.

Den minnesrika föreställningen slöts med afsjundandet från scenen af kungssången. Klockan var då öfver midnatt.

En nyhet, för hvilken den musikaliska delen af publiken säkerligen är varmt tacksam, består i den af k. teaterdirektionen vidtagna, välbetänkta åtgärden att hålla dörrarna stängda, så snart en uvertyr eller en akt begynt. Man slipper härigenom störas af slående i klaffar och förbipasserande af den del af publiken, som ej vet passa på tiden. Men påbudet bör också strängt och oblidkeligt upprätthållas.

Kungl. teatern gifver i morgon lördag symfonikonsert efter ett alltigenom svenskt program. — Teaterns första nyhet blir Stenhammars opera »Tirfing», på hvilken flitigt repeteras under kompositörens egen ledning.

Dramatiska teatern bjöd i lördags på ett nytt reprisprogram, upptagande ej mindre än trenne stycken. Hufvudnumret utgjordes af Shaksperes lustspel »Förväxlingar», och teaterdirektionen förtjänar särskildt erkännande, för att den upptagit detta stycke, som i all sin naivitet dock är ofantligt roligare och njutbarare än en mängd af de intrasslade förvecklingsfarsor, som nu för tiden så ofta serveras publiken, och i hvilka det kvicka och roliga ofta ersättes af det skabrösa. Utförandet var också på det hela taget godt. De båda tvillingbröderna Antifolus hade ett par goda representanter i hrr Hansson och Johanson, liksom de båda slafvarne Dromio, äfvenledes tvillingar, i hrr Bäckström och Kjellberg, af hvilka den förre med sin kraftiga komik vida öfverträffade den senare. Bland öfriga hufvudpersoner må särskildt nämnas de båda kvinnliga rollerna Adriana och Luciana. I den förra gjorde fru Lindberg sitt inträde vid Dramatiska teaterns scen på ett sätt, som bådade godt för framtiden, och i den senare fyllde fröken Janson särdeles väl sin plats. Vi torde ej taga miste, om vi förutsäga, att lustspelet »Förväxlingar» rätt länge kommer att hålla sig uppe på spellistan. Till förpjas gafs Coppée's versdram »Pater noster», där fru Fahlman gaf en särdeles varm och gripande framställning af Rose Morel. Programmet afslöts likaledes med en gammal bekant, lustspelet »Han är inte svart-sjuk», med förutvarande rollbesättning.

Södra teatern synes hafva gjort ett godt grepp med sin senaste nyhet »Turistlif», lustspelet med sång i 3 akter af den kända tyska författarfirmen Blumenthal och Kadelburg. Något större litterärt värde har stycket visserligen ej, men det är rätt roligt och oförargligt. Det tyska lustspelet har af öfversättaren lokaliserats och handlingen försiggår här på ett turisthotell i Jämtland. Utförandet är jämt och godt. I främsta rummet måste naturligtvis nämnas hr Gustaf Bergström, hvilken väl är den, som uppbar hela stycket. Erkännande förtjänar äfven fruarna Lambert och Fornell samt fröken Stiegler, liksom hrr Wagner senior och junior, Lambert och Hagman.

Vasateatern gifver i afton för första gången »Operabalen», operett i 3 akter af Richard Heuberger.

"Mignon".

Skiss för Idun af Hjördis.

(Forts. o. slut.)

Fröken Ståhl och Elsa kommo fram till badparken så sent, att doktor Björk blott hann visa dem deras platser, innan den lilla musikafdelningen tog sin början. Själft ställde han sig så, att han östörd kunde få betrakta Mignon, som han alltjämt i sina tankar kallade henne, och han tyckte, att hon i dag i sin hvita dräkt med röda rosor instuckna i skärpet var ännu mer intagande än häromdagen. En suck undslapp ofrivilligt hans bröst, då han såg alla de beundrande blickar som riktades på henne. I det samma slutade pianisten, och det var Elsas tur. Doktor gick fram till henne för att bjuda henne sin arm, men hon skakade på hufvudet och sade leende:

»Nej tack, jag behöver vänja mig att bestiga bålet utan hjälp.»

Ögonblicket därefter stod hon däruppe och sjöng de enkla visor, hon valt, med ett osökt behag, som förtrollade hennes publik, icke minst den stackars doktorn, som började komma underfund med, att Mignon höll på att bli något mer för honom, än hon var för den rätte Lothario.

Han väcktes ur sin förtrollning af alla dem, som ville blifva föreställda för fröken Mejer, och var snart skild från henne genom en mur af människor, som måste tacka henne för den angenäma öfverraskning, hon beredt dem.

Ändtligen spelades första valsen, och doktorn trängde sig fram och bjöd den unga damen sin arm med en känsla af äganderätt, som föreföll honom ytterst angenäm.

»Det såg mörkt ut för mig att någonsin få tacka er,» sade han, »jag är glad att ha röfvat er ur mängdens giriga klor en stund.»

»Ack, de voro ju alla så vänliga,» sade Elsa med en lätt förebräelse i sin ton, »och ni vet inte, hur det känns, när bifallet brusar omkring en, det förtar nästan min anda.»

Doktors ansikte mörknade, och hans ton var nästan ovänlig, när han sade:

»En ung kvinna borde inte anse publikens bifall som sitt högsta goda.»

Elsa ryckte till, tårarne kommo i hennes ögon, men hon svarade lugnt:

»Jag kan ju inte begära, att ni skall förstå mig. Publikens bifall är inte mitt högsta goda, men för den, som intet äger i hela världen, är det ganska mycket.»

Doktorn lade sin arm om hennes lif, tryckte henne fast intill sig och dansade ut.

»Förlåt mig, om ni kan! Själft kan jag ej förlåta mig, att jag kanske förstört er glada stämning.»

Doktor Björk försökte att uppfylla sina plikter mot de andra damerna, men hans blickar följde Elsa, som hade ett vänligt leende för hvar och en och som försökte se glad och road ut, fast hon innerst kände sig sorgsen och nedslagen. Hon var ond på sig själf, som fäste sig vid de där ovänliga orden. Hvad behöfde hon bry sig om, att en fullkomligt främmande människa föraktade henne och det lif, hon gick till mötes? Men det hjälpte ej, att hon läxade upp sig, hon tyckte sig känna hans ogillande blickar öfverallt, och de sårade och pinade henne.

Så blef det en gång slut på festen, och som fröken Ståhl gick tidigt, gingo de unga nu ensamma i den ljusa sommarnatten genom skogen, som allvarlig och hög omslöt dem på alla sidor. De försökte att tala om likgiltiga saker, men det ville ej lyckas, och till slut gingo de tysta, upptagna af sina egna tankar. Trots sin nedslagenhet, som hon ej kunde förklara, kände Elsa något underligt varmt och ljusst inom sig, en känsla af stilla lycka, som harmonierade med den härliga omgifningen och som hon njöt af utan att forska efter dess grund. Alla oroande tankar på hvad som väntade henne i kampen för tillvaron, all fruktan för och längtan till detta okända ryktbarhetens land var borta, och hon tyckte sig ej ha önskat något bättre än denna vandring på den mjuka berriga skogsstigen.

Hon rycktes ur sina drömmar, då de stodo vid gränden till stugan, och doktorn tog hennes hand till afsked sågande:

»Jag vet, att jag har varit en oförlåtligt drumlig kavaljer, men mina tankar ha lagt uteslutande beslag på mig. Fröken Elsa, får jag säga er några af dem?»

»Nej, var tyst,» sade Elsa häftigt, men med låg röst, »jag vet, hvad ni vill säga. Förstår ni ej, att det är grymt och orättvist att plåga mig! Hvad rätt har ni att lägga sten på min börda? Om ni anade, hur litet jag i själfva verket tror på min framgång, skulle ni ej våga beröfva mig den smula själfvillit jag har. Förlåt min häftighet,» tillade hon med en vacker rodnad, »men det smärtar och retar mig att bli varnad — och föraktad.» Och innan doktor Björk hann svara, var hon borta. — Hur kunde hon missförstå honom så grymt? Förakta henne! Han log ett sarkastiskt löje öfver sig själf. Han kände allt för väl, att han utan strid förlorat sitt hjärta till detta barn, som han endast sett några få gånger. Det gjorde honom ondt, att han ofrivilligt sårat henne, men han skulle göra allt godt i morgon igen, det var nog inte så svårt att få de där ögonen att le, och sedan...

Då doktor Björk följande afton kom till »Korporalens», berättade fröken Ståhl med bekymrad min, att Elsa rest samma dag. Den konstiga flickan hade kommit ner på morgonen blek och utvakad och förklarar, att när hon nu var bra i sin hals, borde hon ej längre lata sig, utan vända åter till Stockholm och arbeta. Och så hade hon packat och rest. Fröken Ståhls föreställningar att hon såg klenare ut nu, än när hon kom, hade hon ej velat lyssna till, utan skylt sin blekhet på dans och nattvaka, och hon längtade därifrån, hade hon sagt till sist.

Det föreföll doktor Björk, som om skogen och himmelen mistat sin fågring, sedan han sist gick stigen fram. Han hade drömt en så vacker dröm, om hur Mignon skulle lära hålla af honom så, att hon för hans skull glömde alla ärofyllda drömmar, hur hans kärlek och bifall skulle bli hennes enda sträfvan, och nu... Intet af hans hjärtas slag hade funnit gensvar hos henne, ty då hade hon ej långt därifrån. Han var en däre, och alltsammans blef blott en fager sommarsaga, som han fick göra sitt bästa att glömma. Det fanns dock en tröst i den tanken, att ingen anade hans svikna förhoppningar, och att ingen med ovarsam hand skulle röra vid såret. Han kände, att han fått ett sådant, och att det smärtade, men han hoppades, att tiden skulle utöfva sin barmhärtighetstjänst äfven mot honom.

Så gick sommaren, och en vacker dag i slutet

Vägghyra, Mal och Bakterier

utrotas af Aktiebolaget Desinfection

i rum, fartyg och bostäder, allt på stället — utan bortförande af möbler.

Rikstel. 34. — Kontor: 4 Stallgatan 4. — Allm. Tel. 7494.

Tandläkare dir Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandinktur
 nya preparat för tandernas vård:

af september, då solen kastade sina sista svala strålar öfver Skeppsholmen, kom doktor Björk dit ut. Han hade nyss återkommit från en studieresa i Tyskland och glädde sig att återse sitt kära Stockholm, fagrare än någonsin i sin skiftande höstskrud. Långsamt vandrade han längs strömmen, och lät de friska vindarne sig väl smaka efter en kvaf sjukhusluft, som varit hans dagliga kost den sista tiden. — På en af sofforna satt en ung flicka uppkrupen med ryggen halft vänd åt vägen. Hon hade lagt armen öfver ryggstödet och gömde ansiktet i kappans veck. Doktorn var så upptagen af sina egna tankar, att han gick förbi utan att lägga märke till henne, men då han gått några steg, tvangs han af någon makt att vända sig om och mötte en bläck ur ett par bruna ögon, skimrande af tårar. Det var Elsa, och doktor Björk kände vid hennes åsyn en öfverväldigande glädje, som tydligt sade honom, att han ej glömt sin sommardröm. Och han såg ett glädjeskimmer i hennes tårade ögon och ett lyckligt leende på hennes läppar, som gaf honom mod att taga båda hennes händer i sina och hålla dem fångna, medan han betraktade henne med en öm forskande blick.

»Fröken Elsa, detta var ett lika kärt som oföromadt möte. Tusen tack för i somras, ehuru jag bara borde minnas ert grymma tilltag att lämna oss utan ett vänligt ord. Men,» tillade han med en viss bitterhet i tonen, »hvad betydde era vänner därnere mot alla hägrande framtidsbilder.»

Till doktors utsägliga häpnad drog Elsa vid hans ord sina händer ur hans, dolde ansiktet i dem och brast i häftigt gråt.

»Ett sådant odjur jag är,» utropade han, förtviflad öfver Elsas tårar. »Det tycks vara min sorgliga lott att endast göra er ledsen. Vill ni inte sätta er här och säga mig, hur jag skall kunna godtgöra, hvad jag brutit,» och han drog med mildt våld den unga flickan ner på soffan. »Se så där ja, läxa nu upp mig duktigt, är ni snäll, men kära fröken, gråt inte mer, om ni inte snart vill se mig göra detsamma.»

»Jag vet att det är rysligt barnsligt,» svarade Elsa leende mellan tårarna. »Men om ni visste, hur förtviflad jag är. Jag blef så glad, först jag

fick se er, men så kom jag ihåg, hur allt var, då vi sist råkades, hur olika världen var då mot nu. Ack, allting är så mörkt och bedröfligt i dag.»

»Ni sade,» började doktorn och gaf den ena af hennes små händer en vänlig smekning, »den där härliga dagen i skogen, då vi första gången träffades, att jag själf slagit mig till er riddare och därför borde dela era bekymmer. Tro nu, att det är er bästa vän, som sitter här, och berättar mig nu, hvad det är, som gjort er så sorgsen och nedstämd.»

Elsa stred en liten strid med sin stolthet, men det kändes så ljuft att få förtro sig åt någon, och samma värmande trygghet, som hon erfarit under deras promenad i skogen, stal sig öfver henne. Hon visste nog, att det endast var hans vänliga hjärta, som ömmade för henne, som det skulle gjort för hvar och en öfvergifven stackare, och att han såg ned på henne, men hon orkade ej vara stolt just nu, det kändes riktigt frestande att få ödmjuka sig. Och så berättade hon hela den bedröfliga historien om profsjungningen i dag, att hon varit så rädd, att hon inte ens kunnat höra orkestern, mycket mindre sin egna skälfvande röst, att herrarne där visserligen sagt något vänligt, om att det nog skulle bli bra med tiden, men hon hade nog förstätt, att all vänlighet bara var medömkan, och så hade hon med gråten i halsen rusat ifrån dem och ut dit. Hon skulle aldrig glömma den stunden, och hon ryste vid tanken, att hon kanske skulle få genomgå denna tortyr många gånger, innan hon lyckades. Elsa hade varit så upptagen af att beskrifva sina lidanden, att hon ej märkt det glada leende, som lekte på doktors läppar, förrän denne brast ut i ett lågt belåtet skratt. Elsa drog sig sårad ifrån honom.

»Jag borde ha kommit ihåg,» sade hon, »hur litet ni förstod mig. Ert goda hjärta förleder er att visa sympati, som ni inte känner, men om en så oerfaren varelse som jag får ge er ett råd, så ber jag er spara på den. Den gör mera ondt än godt.» Hon försökte modigt möta hans blick, men uttrycket i hans ögon kom henne att slå ner sina, af fruktan att hennes rättmätiga harm skulle smälta bort.

»Fröken Elsa,» sade doktor Björk upprörd,

»förstår ni ej, hur jag från första stund hatade alla era drömmar om storhet, som jag visste skilde oss mer än det största haf, och att jag väl signar dessa människor, som förtagit er tron på ert drömlands härlighet. Förstår ni ej, att jag älskat er allt från vårt första möte och att jag blott längtar att få skydda min kära Mignon från alla mörka och bedröfliga dagar som denna. Gif mig den rättigheten, min älskade!» Han hade tagit hennes händer och såg kärleksfullt på hennes uttrycksfulla ansikte, där hvarje spår af harm försvunnit och lämnat rum för ett uttryck af djup lycka.

»Jag förstår nu, att jag hållit af er, mer än jag vågat tillstå för mig själf. Jag reste min väg, därför att jag anade, att det förakt, jag trodde ni kände för det lif, jag valt, skulle nedslå mitt mod, fastän jag ej förstod, hvarför ert ogillande betydde så mycket för mig. Den glädje jag kände, då jag fick se er, skrämde mig och ännu mer den smärta, jag erfor, då ni besvarade mitt förtroende så hjärtlost. Nu vet jag, hvad allt detta var,» slutade Elsa med en varm rodd, »och det känns, som vore alla bekymmer hundra mil härifrån och lifvet endast sol och glädje.»

»Min älskade Mignon,» sade den lycklige doktorn och drog Elsa intill sig, »är du riktigt viss om, att du aldrig skall ångra dig och sakna dina drömmar.»

»Nej aldrig,» svarade Elsa lågt, »ty mina vackraste drömmar ha aldrig varit hälften så vackra som verkligheten.»

Innehållsförteckning:

Maria von Mentzer, född Marelus; af *Tora Kjellberg*. (Med porträtt.) — Bittra ord; poem af *Jeremias i Tröstlösa*. — »Ungkarlsfickor». — Från kröningshögtidligheterna i Holland; bref från Iduns korrespondent. II. — Vid Västerhavet; stämningsbild från bohusländska skärgården; af *Knut Belfrage*. — Stockholmska bostäder; några reflexioner i flyttningstiden för Idun; af *Bell*. (Forts. o. slut). — Ur notisboken. — Teater och musik. — Mignon; skiss för Idun af *Hjördis*. (Forts. o. slut). — Tidsfördrif.

Dock — plötsligt vakna de båda
Ur kärlekens sällhetsrus,
Och ropen »mitt fjärde» förråda,
De drabbats af vindarnes sus. —

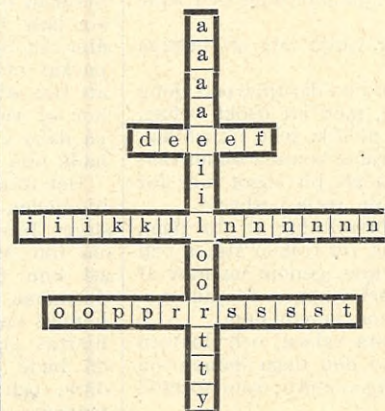
Och Jon, hvad är han, kan ni fråga —
Mitt första, ej någon pultron —
Och tösen, hans ömmaste låga,
Alida — mitt andra är hon.

Hon varit i samma mitt tredje,
Alltsedan från hemmet hon for
Och alltid hon varit till glädje,
Till gagn och till nytta så stor. —

De unga sitt bröllop nu bida,
Snart knytes ett äkta förbund
Emellan majorens Alida
Och nämnde herr Jonatan Lund.

Moster Lisa.

Geografisk figurgata.

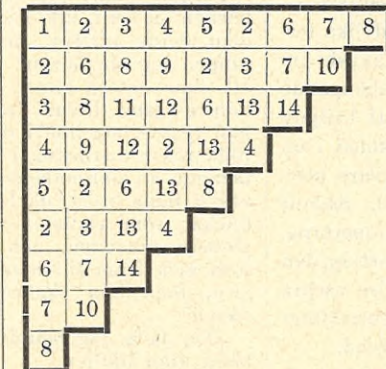

Bokstäfverna i ofvanstående figur omflyttas, så att den lodräta raden gifver namnet på en europeisk storstad samt af de tre vågräta raderna beteckna n:r 1 en svensk stad, n:r 2 kuststräcka i Sydamerika och n:r

3 landtunga i Nordamerika. Är den rätta lösningen funnen, skall man af den första och sista bokstafven i hvar och en af de fyra raderna — då dessa bokstäfver ordnas på ett visst sätt — kunna bilda namnet å en modern ort för lycksoökare.

Fix.

Triangel-aritmogryf.

Orden beteckna:

- 1) sydsvensk järnvägsstation,
- 2) hushållsartikel,
- 3) sjukdom,
- 4) skuggrik plats under sommaren,
- 5) födoämne (plur.),
- 6) oftast utan värde,
- 7) engelskt räkneord,
- 8) bekräftelsemedel,
- 9) konsonant.

Orden läsas uppifrån och ned samt från vänster till höger.

Moster Lisa.

Länkgata.

Vår lilla kedja ståtligt börjar
Med namnet på en liten stad,

Men hvar den ligger ej jag säger,
Blott att man där kan få ett bad.
Vår kedjas andra länk betecknar
Namn på ett ganska pyttligt djur.
Den tredje svar uppå ett spörsmål,
Där tviflet ligger uppå lur.
Den fjärde litet djur, som stundom
Dock mycken skada vålla kan.
Den femte, hvad man en gång tyckte
Att utaf vikt det var, minsann.
Hvad man är lycklig om man äger,
När fråga är om santt och rätt.
En sittplats icke alltid säker,
Med törnen stoppad, fint och nått.
Vår sista länk — hvad önskvärdt
vore
Vi alla finge denna natt.
Vårt hela raritet för gommen,
Af mången högt i värde satt.

Sibylla.

Lösningar.

Charaden: Bo-thes (stjärnbilden).

Prokopen: Modon, odon, don, on.

Bokstafsgåtan: Brödrakärleken.

Rebusen: Påfven Leo den trettonde.

Ordspråksaritmogryfen: Sällan vållar en att två träta: 1) s, 2) räf, 3) klif, 4) ulf, 5) Gad, 6) Ina, 7) Ava, 8) bål, 9) älg, 10) Als, 11) Sam, 12) örn, 13) Per, 14) Ann, 15) frans, 16) t, 17) ute, 18) aster, 19) kosvamp, 20) kråka, 21) Utö, 22) r, 23) säf, 24) rythm, 25) stearin.

Geografiska namngåtan: Grekland—Ryssland: 1) Gotland, 2) ðhen, 3) Europa, 4) Kiel, 5) Lemnos, 6) Alingsås, 7) Nykarleby, 8) Dover.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Charad.

Mitt första fladdrar hit och dit,
Från blomma röd till blomma hvit,
Och af dess nektar svalkas.
Mitt andra är en säker död
För blomma hvit, för blomma röd,
När kulna hösten nalkas.
Mitt hela fordom bryggan var,
Från jorden till Valhalla bar
Och söktes då af mången.
Den väg står kvar ännu som förr,
Men slutet är dess himladörr;
Den öppnas blott af sången.

»Pirra.»

Apokop.

(Septemberidyll.)

I »parken» sida vid sida
De sitta en aftonstund,
Och hennes namn är Alida,
Och hans är Jonatan Lund.

De hålla hvarandra kära,
De hålla hvarann' i hand,
Han lofvat att henne bära
Till lifvets yttersta rand.

Och timmarne hastigt ila
För ungmö och ungersven,
Om ej de behöft att hvila,
De kanske suttit där än.

Klädningar, Kappor, Rockar, Herrkostymer m. m.

kemiskt tvättas och färgas, utan att söndersprättas.
Billiga priser. Vålgjort arbete.
HILDUR ANDERSSONS Ullspinneri- & Skrädderaktiebolag.
Oxtorgsgatan 16. Filial: Hornsgatan 1. — Allm. Tel. 30 435. Rikstel. 163. Allm. Tel. 76 53.
Gods afhämtas tacksamt afgiftsfritt.